

“ मीठे बच्चे – ज्ञान योगको शक्तिले वायुमण्डललाई शुद्ध बनाउनु छ , स्वदर्शन चक्रद्वारा माया माथि विजय प्राप्त गर्नु छ। ”

प्रश्न:- कुन एक कुराले सिद्ध हुन्छ- आत्मा कहिल्यै पनि ज्योतिमा लीन हुँदैन?

उत्तर:- भनिन्छ बनिबनाऊ बनिरहेछ... त्यसैले अवश्य आत्माले आफ्नो भूमिका दोहोर्याउने गर्छ। यदि ज्योति ज्योतिमा लीन भयो भने त पार्ट समाप्त भयो फेरि अनादि ड्रामा भन्नु पनि गलत हुन जान्छ। आत्माले एउटा पुरानो चोला छोडेर अर्को नयाँ लिन्छ, लीन हुँदैन।

गीत:- ओ दूर के मुसाफिर...

ओम् शान्ति। जो योगी र ज्ञानी बच्चा छन्, जो अरूलाई सम्झाउन सक्छन्, उनीहरूले यस गीतको अर्थ यथार्थ रीति बुझ्न सक्छन्। जति पनि मनुष्य मात्र छन् सबै कब्रदाखिल छन्। कब्रदाखिल उनीहरूलाई भनिन्छ जसको ज्योति निभेको छ, जो तमोप्रधान छन्। जसले स्थापना गरेका छन् र जन्म-जन्म पालनाको लागि निमित्त बनेका छन्, उनीहरू सबैले आफ्नो जन्म पूरा गरेका छन्। सुरु देखि लिएर अन्तसम्म कुन-कुन धर्मको स्थापना भएको छ- हिसाब निकाल्न सक्छौ। हदको जुन नाटक हुन्छ त्यसमा पनि ड्रामाको रचयिता, निर्देशक, कलाकार जो मुख्य हुन्छन्, उनीहरूको नै मान हुन्छ। कति पुरस्कार मिल्छ। भव्यता देखाउँछन्। तिम्रो फेरि हो ज्ञान-योगको भव्यता। अब मनुष्यहरूलाई यो त थाहा छैन, मृत्यु सामुन्ने छ, हामी यस ड्रामामा कति जन्म लिन्छौं, कहाँबाट आउँछौं? विस्तारमा सबै जन्महरूलाई त तिमी-हामी जान्न सक्दैनौं। बाँकी यस समय हाम्रो भविष्यको लागि पुरुषार्थ चलि रहेको छ। देवता त बन्छौ तर कुन पद पाउँछौ, त्यसको लागि पुरुषार्थ गर्नु छ। तिमीलाई थाहा छ- यी लक्ष्मी-नारायणले ८४ जन्म लिएका छन्। अब यिनीहरू अवश्य राजा-रानी बन्छन्। चेहरा पनि जान्दछौ। यथार्थमा साक्षात्कार गराउनु हुन्छ। भक्तिमार्गमा पनि साक्षात्कार हुन्छ। त्यो त जसको ध्यान गर्छन् उनीहरूको साक्षात्कार हुन्छ। कृष्णको कालो चित्र देखे, त्यसको ध्यान गरे भने त्यस्तै साक्षात्कार हुन्छ। बाँकी कृष्ण यस्तो कालो छैनन्। मनुष्यहरूलाई यी कुराको ज्ञान त केही पनि छैन। अहिले तिमी प्राक्तिकलमा छौ। सूक्ष्म वतनमा पनि देख्दछौ, वैकुण्ठमा पनि देख्दछौ। आत्मा र परमात्माको ज्ञान छ। आत्माको नै साक्षात्कार हुन्छ। यहाँ तिमी जुन साक्षात्कार गर्छौ त्यसको तिमी संग ज्ञान छ। बाहिरवालाहरूलाई हुन त आत्माको साक्षात्कार हुन्छ तर ज्ञान छैन। उनीहरू त आत्मा सो परमात्मा भनिदिन्छन्। आत्मा तारा त वास्तवमा छँदै छ। यो त धेरै देख्नमा आउँछ। जति मनुष्यहरू छन् त्यति नै आत्मा छन्। मनुष्यको शरीर यी आँखाद्वारा देख्नमा आउँछ। आत्मालाई दिव्य दृष्टिद्वारा देख्न सकिन्छ। मनुष्यहरूको रंग-रूप भिन्न-भिन्न छ, आत्माहरू भिन्न-भिन्न छैनन्, सबै एकनास छन्। केवल पार्ट हरेक आत्माको भिन्न-भिन्न छ। जसरी मनुष्य सानो-ठूलो हुन्छन् आत्मा पनि त्यस्तै सानो-ठूलो हुँदैन। आत्माको आकार एउटै छ। यदि आत्मा ज्योतिमा लीन भयो भने त पार्ट रिपीट कसरी गर्छ? गायन पनि छ- बनिबनाऊ बनिरहेछ... यो अनादि विश्व नाटकले चक्र लगाइरहन्छ। यो तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ। मच्छर सरह आत्माहरू फर्केर जान्छन्। लामखुट्टेलाई त यी आँखाले देखिन्छ। आत्मालाई दिव्य दृष्टि बिना देख्न सकिँदैन। सत्ययुगमा त आत्माको साक्षात्कारको आवश्यकता नै रहँदैन। बुझ्दछन्- हामी आत्मालाई पुरानो शरीर छोडेर दोस्रो नयाँ लिनु छ। परमात्मालाई त जान्दैन जान्दैनन्। यदि परमात्मालाई जानेको भए त सृष्टि चक्रलाई पनि जान्नु पर्ने थियो।

गीतमा भन्छन्- हामीलाई पनि साथमा लैजाऊ। पछि गएर धेरै पछुताउँछन्। सबैलाई निमन्त्रण मिल्छ। कति युक्तिहरू बनिरहेको छ निमन्त्रण दिनलाई।

शान्ति-शान्ति त सबैले भन्छन् तर शान्तिको अर्थ कसैले पनि बुझ्दैनन्। शान्ति कसरी हुन्छ, त्यो तिमीलाई थाहा छ। जसरी कोलमा तोरी पिसिन्छ त्यसरी नै सबैको शरीर विनाशकालमा समाप्त हुन जान्छ। आत्माहरू पिसिँदैन। त्यो त जान्छ। यस्तो लेखिएको पनि छ- आत्माहरू मच्छर सरह भाग्नेछन्। यस्तो त होइन सबै परमात्माहरू भाग्नेछन्। मनुष्यहरू केही पनि बुझ्दैनन्। आत्मा र परमात्मामा के फरक छ, यो पनि जान्दैनन्। भन्दछन्- हामी सबै भाइ-भाइ हौं त्यसो हो भने भाइ-भाइ भएर रहनुपर्छ नि। उनीहरूलाई यो थाहा छैन सत्ययुगमा भाइ-भाइ

अथवा भाइ-बहिनी सबै आपसमा मिलेर रहन्छन्। त्यहाँ मतभेदको (नूनपानीको) कुरा नै हुँदैन। यहाँ हेर भर्खरै मिल्छन्, भर्खरै मतभेद हुन्छन्। एकातर्फ भन्छन् चिनी-हिन्दू भाइ-भाइ फेरि उनीहरूको पुतला बनाएर आगो लगाउँदै रहन्छन्। शारीरिक भाइ-भाइको यो हालत हेर। आत्मिक सम्बन्धलाई त जान्दैनन्। तिमीलाई बाबा सम्झाउनु हुन्छ- आफूलाई आत्मा सम्झिनु छ। देह-अभिमानमा फँस्नु छैन। कोही-कोही देह-अभिमानमा फँस्न पुग्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- देह सहित देहको जति पनि सम्बन्ध छन्, सबैलाई छोड्नु छ। यो भवन आदि सबै बिर्सिदेऊ। वास्तवमा तिमी परमधाम निवासी हो। छिट्टै फेरि वहाँ जानु छ, जहाँबाट पार्ट बजाउन आयौ, फेरि म तिमीलाई सुखमा पठाइदिन्छु। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- लायक बन्नु छ। भगवानले राज्य स्थापना गरिरहनु भएको छ। क्राइस्टको कुनै राज्य थिएन। त्यो त पछि जब लाखौं क्रिश्चियन बने अनि आफ्नो राज्य बनाएको हुनु पर्छ। यहाँ त तुरुन्तै सत्ययुगी राज्य बनिहाल्छ। कति सहज कुरा छ। अवश्य भगवानले आएर स्थापना गर्नु भएको हो। कृष्णको नाम राखिदिनाले सारा गडबड गरिदिएका छन्। गीतामा छ प्राचीन राजयोग र ज्ञान। त्यो त प्रायः लोप हुन जान्छ। अंग्रेजी अक्षर राम्रो छ। तिमी भन्नेछौ बाबा अंग्रेजी जान्नुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म कहाँसम्म सबै भाषाहरू बसेर बोल्छु। मुख्य हो नै हिन्दी। त्यसैले म हिन्दीमा नै मुरली चलाउँछु। जसको शरीर धारण गरेको छु उनी पनि हिन्दी नै जान्दछन्। त्यसैले जुन यिनको भाषा छ त्यही नै म पनि बोल्छु। अरु कुनै भाषामा कहाँ पढाउँछु र! मैले फ्रेन्च बोल्छु भने यिनले कसरी बुझ्छन्! मुख्य त यिनको (ब्रह्मा) कुरा छ। यिनले त पहिला बुझ्नु पर्छ नि। अरु कसैको शरीर कहाँ लिन्छु र!

गीतामा पनि भन्छन्- मलाई लैजाऊ किनकि बाबा र बाबाको घरको बारेमा त कसैलाई पनि थाहा छैन। गफ लगाइरहन्छन्। अनेक मनुष्यहरूको अनेक मत छन् त्यसैले अलमलमा परेका छन्। बाबा हेर कसरी बस्नु भएको छ। यो चरण कसको हो? यो त मेरो हो नि। मैले सापट दिएको छु। शिवबाबाले त कहिलेकाहीँ प्रयोग गर्नुहुन्छ। त्यसो त यो चरण मेरो हो नि। शिवको मन्दिरमा चरण राख्दैनन्। चरण कृष्णको मन्दिरमा राख्छन्। शिव त हुनु हुन्छ सबै भन्दा उच्च, त्यसैले उहाँको चरण कहाँबाट आउँछ? हो, शिवबाबाले सापट लिनु भएको छ। चरण त ब्रह्माको नै हो। मन्दिरमा साँढे देखाइएको छ। साँढेमा सवारी कसरी हुन सक्छ? साँढेमा शिवबाबा कसरी चढ्नुहुन्छ? शालिग्राम आत्माको सवारी गर्छ मनुष्यको तनमा। बाबा भन्नुहुन्छ- म तिमीलाई जुन ज्ञान सुनाउँछु त्यो प्रायः लोप भएको छ। आँटामा नून जति रहन गएको छ। त्यसलाई कसैले पनि बुझ्न सक्दैनन्। म नै आएर त्यसको सार सम्झाउँछु। मैले नै श्रीमत् दिएर सृष्टि चक्रको राज सम्झाएको थिएँ, उनीहरूले फेरि देवताहरूलाई स्वदर्शन चक्र देखाइदिएका छन्। उनीहरू संग त ज्ञान छैन। यो हो सारा ज्ञानको कुरा। आत्मालाई सृष्टि चक्रको ज्ञान मिल्छ जसबाट मायाको शिर काटिन्छ। उनीहरूले फेरि स्वदर्शन चक्र असुरहरूलाई फ्याँकेको देखाएका छन्। यस स्वदर्शन चक्रबाट तिमी मायामाथि विजय प्राप्त गर्छौ। कहाँको कुरा कहाँ लगेका छन्। तिमीहरूमा पनि विरलै कोहीले यी कुरा धारण गर्न र सम्झाउन सक्छन्। ज्ञान छ उच्च। त्यसमा समय लाग्छ। अन्तिम समयमा तिमीमा ज्ञान र योगको शक्ति रहन्छ। यो ड्रामामा निश्चित छ। उनीहरूको बुद्धि पनि नरम हुँदै जान्छ। तिमीले वायुमण्डललाई शुद्ध गर्छौ। यो ज्ञान कति गुप्त छ। लेखिएको छ अजामिल जस्तो पापीहरूको उद्धार गर्नुभयो तर त्यसको अर्थ पनि बुझ्दैनन्। उनीहरू सम्झन्छन् ज्योति ज्योतिमा समाहित भयो। सागरमा लीन भयो। पाँच पाण्डव हिमालयमा गले। प्रलय भयो। एकातर्फ देखाउँछन् उनीहरूले राजयोग सिके फेरि प्रलय देखाइदिएका छन् अनि फेरि देखाउँछन् कृष्णले आँला चुस्दै पीपलको पातमा आए। त्यसको पनि अर्थ बुझ्दैनन्। उनी त गर्भ महलमा थिए। आँला त बच्चाहरूले चुस्छन्। कहाँको कुरा कहाँ पुर्याइदिएका छन्। मनुष्यहरूले जे सुन्छन् त्यसैलाई सत-सत भनिरहन्छन्।

सत्ययुगलाई कसैले जान्दैनन्। झुट त्यसलाई भनिन्छ जुन चीज हुँदै हुँदैन। जस्तै भन्छन् परमात्माको नाम-रूप नै छैन। तर उहाँको त पूजा गरिरहन्छन्। परमात्मा हुनु हुन्छ अति सूक्ष्म। उहाँ जस्तो सूक्ष्म चीज अरु कुनै छैन। एकदम बिन्दु हुनु हुन्छ। सूक्ष्म भएकै कारण कसैले जान्दैनन्। हुन त आकाशलाई पनि सूक्ष्म भनिन्छ तर त्यो त पोलार हो। ५ तत्त्व हो। ५ तत्त्वको शरीरमा आएर प्रवेश गर्नुहुन्छ। उहाँ कति सूक्ष्म चीज हुनु हुन्छ। एकदम बिन्दु हुनु हुन्छ। तारा देख्नमा कति सानो छ। यहाँ परमात्मा तारा छुट्ट्याएर बस्नुहुन्छ तब त बोल्न सक्नुहुन्छ। कति सूक्ष्म कुरा छ। मोटो बुद्धिवालाको त कति पनि बुझ्न सक्दैन। बाबा कति राम्रो-राम्रा कुरा सम्झाउनु हुन्छ। ड्रामा अनुसार जुन कल्प पहिला पार्ट बजाउनु भएको थियो त्यही बजाउनु हुन्छ। बच्चाहरूले सम्झन्छन् बाबा सधैं आएर नयाँ-नयाँ कुरा सुनाउनु हुन्छ भने नयाँ ज्ञान हुनु पर्छ। त्यसैले सधैं पढ्नु पर्छ। सधैं कोही आउँदैनन् भने

साथीको पासमा गएर सोध्छन् आज क्लासमा के भयो? यहाँ त कोही पढ्ने छोडिदिन्छन्। पुग्यो मलाई, भनिदिन्छन्- अविनाशी ज्ञान रत्नको वर्सा चाहिँदैन। हेर, पढ्न छोड्यौ भने तिम्रो के हालत होला? बाबा सँग वर्सा के लिन्छौ? ठीक छ, तकदीरमा छैन। स्थूल सम्पत्तिको त कुनै कुरा होइन, ज्ञानको खजाना बाबाबाट मिल्छ। ती सम्पत्तिहरू आदि त सबथोक विनाश हुनु छ, त्यसको नशा कसैले राख्न सक्दैन। बाबाबाट नै वर्सा मिल्नु छ। तिम्रो साथमा छन त करोडौंको सम्पत्ति छ, त्यो पनि माटोमा मिल्नु छ। यो समयको नै सारा कुरा हो। यो पनि लेखिएको छ- किसकी दबी रहेगी धूल में, किसकी जलाये आग... यस समयको कुरा पछि गएर चल्दै आउँछ। विनाश त अब हुनु छ। विनाशपछि फेरि हुन्छ स्थापना। अहिले उहाँ स्थापना गरिरहनु भएको छ। त्यो हो हाम्रो राजधानी। तिमी अरूको लागि गर्दैनौ, जे पनि गर्छौ त्यो आफ्नै लागि। जो श्रीमतमा चल्नेछ ऊ मालिक बन्छ। तिमी त नयाँ विश्वमा नयाँ विश्वको मालिक बन्छौ। नयाँ विश्व अर्थात् सत्ययुगमा तिमी मालिक थियौ। अहिले यो पुरानो युग हो फेरि तिमीलाई पुरुषार्थ गराइन्छ नयाँ दुनियाँको लागि। कति राम्रा-राम्रा बुझ्नु पर्ने कुरा छन्। आत्मा र परमात्माको ज्ञान, स्व-अनुभूति। स्वयंको पिता को हुनु हुन्छ? बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु तिमी आत्माहरूलाई सिकाउन। अब पितालाई महसुस गरेका छौ पिताद्वारा। बाबा सम्झाउनु हुन्छ- तिमी मेरो सिकीलधे बच्चा हो। कल्पपछि फेरि आएर मिलेका छौ वर्सा लिनको लागि। त्यसैले पुरुषार्थ गर्नु पर्छ। नत्र धेरै पछुताउनु पर्छ, धेरै सजाय खानु पर्छ। जो बच्चा बनेर फेरि कुकर्म गर्छन्, उनीहरूको त कुरै नसोध। ड्रामामा हेर बाबाको कति काम छ। सबैथोक दिनुभयो। बाबा फेरि भन्नुहुन्छ भविष्य २१ जन्मको लागि रिटर्न दिन्छु। पहिला तिमी अप्रत्यक्ष दिन्थ्यौ त्यसैले भविष्यमा एक जन्मको लागि दिन्थे। अहिले प्रत्यक्ष दिन्छौ त्यसैले भविष्य २१ जन्मको लागि बीमा गरिदिन्छु। प्रत्यक्ष र अप्रत्यक्षमा कति फरक छ। उनीहरू द्वापर-कलियुगको लागि बीमा गर्छन् ईश्वरलाई। तिमी सत्ययुग-त्रेताको लागि बीमा गर्छौ। प्रत्यक्ष भएको कारण २१ जन्मको लागि मिल्छ। अच्छा-

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) अविनाशी बाबा सँग अविनाशी ज्ञान रत्नको खजाना लिएर तकदिरवान बन्नु छ। नयाँ ज्ञान, नयाँ पढाइ सधैं पढ्नु छ। वायुमण्डललाई शुद्ध बनाउने सेवा गर्नु छ।

२) भविष्य २१ जन्मको लागि आफ्नो सबैथोक बीमा गरिदिनु छ। बाबाको बनेपछि कुनै पनि कुकर्म गर्नु हुँदैन।

वरदान:- ज्ञान अमृतको वर्साद्वारा मुर्दाबाट महा न बन्ने मरजीवा भव पहिले चिन्ताको चितामा जलिरहेका थियौ। अहिले बाबाले ज्ञान अमृतको वर्षा गरेर जलिरहेको चिताबाट मरजीवा बनाइदिनु भयो। जिउँदो बनाइदिनु भयो। बाबाले अमृत पिलाउनु भयो र अमर बनाइदिनु भयो। पहिले मरेको मुर्दा समान थियो र अब मुर्दाबाट महान् बन्यौ। पहिले भन्थ्यौ- भगवानले मुर्दालाई पनि जिउँदो गर्नुहुन्छ तर कसरी गर्नुहुन्छ, त्यो जान्दैनथ्यौ। अहिले खुशी छ- बाबाले हामीलाई जलिरहेको चिताबाट उठाएर अमर बनाइदिनु भयो।

स्लोगन:- धर्ममा स्थित भएर कर्म गर्नेहरू नै धर्मात्मा हुन्।